Koran och Sunnah

Vi tackar även Ideella föreningen Mohamed Ouda Mady för samarbetet

IDEELA MOHAMED OUDA MADY

MOHAMED OUDA MADY Ideella föreningen Sverige

جمعية محمد عودة ماضي الخيرية السويد

جمعية محمد عودة ماضي الخيرية السويد

Innehållsförteckning

Uppriktigt råd

Det har rapporterats att en man observerade väldigt noggrant Bishr as-Sulaimi [må Allah vara nöjd med honom] som förlängde sin bön och utförde den väl. När Bishr avslutade sin bön sade han till mannen: ”Bli inte lurad av det som du har sett från mig för sannerligen djävulen, Iblis – må Allah förbanna honom – dyrkade Allah i tusentals år och sedan blev han det som han är nu!”[1]

Al-Miski (den som doftade gott)

Det har rapporterats att Abu Bakr al-Miski en gång blev tillfrågad: ”Vi känner alltid en god doft komma från dig – varför eller hur kommer det sig?” Han svarade: ”Vid Allah, i årtal har jag inte använt någon parfym, men anledningen till den goda doften har att göra med en svår prövning som jag var med om. En kvinna lurade in mig en gång i hennes hem. Sedan stängde hon och låste dörren bakom sig och började förföra mig. Jag blev helt förvirrad för jag visste inte vad jag skulle göra; jag hade inga alternativ framför mig. Jag sade till henne: 'Jag behöver gå och göra mig ren.' Hon beordrade sin tjänare att ta mig till toaletten och när jag gick in på toaletten tog jag avföring i min hand och gned det över hela min kropp. Sedan återvände jag till henne i det tillståndet. Chockad som hon var beordrade kvinnan att jag skulle föras ut ur hennes hem. Jag gick och tog en dusch omedelbart. Den natten

1 Bahrud-Dumu’, sid 171

såg jag en dröm; i den sades det till mig: 'Du har gjort något som ingen annan någonsin har gjort. Jag kommer att göra din doft god och ren i denna värld och i livet efter detta.' När jag vaknade kändes doften av parfym från min kropp och det har fortsatt att dofta från min kropp ända fram till denna stund.” [2]

Förlåtelse på en annan nivå

En dag när Ja'far as-Sádiq ville utföra tvagning bad han sin slav att hälla vatten på hans händer från kannan. Då slaven började hälla vattnet kom lite av det på Ja'fars klädesplagg vilket resulterade i att Ja'far gav sin slav en förebrående blick. Av rädslan för straffet sade tjänaren:

”som lägger band på sin vrede” [3]

Ja'far sade lugnande: ”Jag har lagt band på min vrede.”

”och förlåter medmänniskor” [4], sade slaven.

”Sannerligen har jag förlåtit dig”, sade Ja'far.

”Gud älskar dem som gör det goda och det rätta” [5], sade tjänaren förväntansfullt.

”Gå. Du är fri för Allah den Upphöjdes skull och du kan ta från mitt välstånd 1 000 dinar.” [6]

---

2 Al-Muwá’iz Wal-Majális, sid 224
3 3:134
4 3:134
5 3:134
6 Bahrud-Dumu’. sid 173-174

Fruktan för Allah den Upphöjde

En rättfärdig man sade: ”En gång satt jag i en församling av en predikant som talade så väl och med en sådan elokvens att han fick alla att bli tårögda. När vi hörde predikanten nämna Helveteselden och straffen som Allah den Upphöjde har förberett för dem som inte lyder Honom började en ung man som var närvarande att ropa högt: 'Ack, synd om mig som var olydig mot Allah. Jag har slösat bort mitt liv, glömt bort min död och gjort få goda gärningar.' Han vände sig sedan mot Qibla och sade: 'Å Allah, jag vänder mig till Dig den här dagen, i ånger till Dig med en ånger som inte fläckas med någon annan lust för någon annan än för Dig att se mig dyrka Dig. Så acceptera, trots mina brister. Förlåt mig och var barmhärtig mot mig i min ensamhet. Min Gud, till Dig återvänder jag med alla mina lemmar, uppriktigt från mitt hjärta. Fullkomlig ruin kommer att bli min lott om inte Du accepterar mig.' Sedan föll han ned medvetslös. Vi försökte att flytta honom men han rörde sig inte ur fläcken; han var död. Må Allah vara barmhärtig mot honom.” [7]

Jag kom för att råna honom men han rånade mig

Det var en mörk natt då en tjuv klättrade uppför väggen av Malik bin Dinars hus och smidigt steg in i huset. Till hans besvikelse hittade tjuven ingenting i huset som var värt att

7 Al-Mawá'iz Wal-Majális, sid 65

stjäla; och dessutom så var husägaren inne och han var upptagen med bönen.

Malik bin Dinar kände rörelserna av tjuven men utan att vara orolig vände han sig lugnt och sände fredshälsning till honom. Sedan sade han: ”Min broder, må Allah förlåta dig. Du kom in i mitt hem och hittade ingenting som är värt att ta men jag kommer inte tillåta dig att gå härifrån utan att du får någon nytta.”

Malik ställde sig upp, gick närmare tjuven med en kanna fylld med vatten i sin hand och han sade: ”Här, utför tvagning och utför två enheter av bönen. Om du gör så kommer du att ta med dig något som är bättre än det du kom hit för i första början.”

”Ja, vad generöst av dig.” sade tjuven, något bedövad och, mer än allt, ödmjukt. Han ställde sig upp, utförde tvagning och utförde två bönenheter. När han hade slutfört dem återvände han och sade: ”Å Malik, kommer jag att vara påtvingande om jag utför ännu två bönenheter?”

”Utför så mycket som Allah har bestämt för dig.” sade Malik. Tjuven fortsatte att dyrka Allah ända fram till morgonen, tills Malik sade: ”Gå och var god.”

”Kommer jag att vara påtvingande om jag stannar här med dig idag, för jag har gjort avsikten att fasta idag?”

”Stanna så länge du vill.”, sade Malik. Mannen stannade med Malik i flera dagar, spenderandes dagarna genom att fasta och nätterna genom att stå upp och be. Slutligen, då han bestämde sig för att gå, sade mannen: ”Å Malik, jag har bestämt mig för att ångra mig.”

”Det ligger i Allahs den Allsmäktiges Händer.” sade Malik.

Och faktiskt så förbättrade sig mannen och han ångrade

sig för sättet han levde på innan. När mannen lämnade Maliks hus träffade han en annan tjuv som han kände. Då han såg det glada ansiktsuttrycket på mannen sade tjuven: ”Jag tror att du äntligen har hittat din skatt?”

”Min broder,”, svarade han, ”jag hittade Malik bin Dinar. Jag ville råna honom men det var han som rånade något som tillhör mig – mitt hjärta. Sannerligen har jag ångrat mig till Allah den Allsmäktige och jag kommer att vara kvar vid dörren (av Hans Barmhärtighet och Förlåtelse) tills det att jag uppnår det som Hans lydiga, älskade slavar har uppnått.” [8]

Goda råd av 'Umar Ibn al-Khattab, må Allah vara nöjd med honom

'Umar [må Allah vara nöjd med honom] sade: ”Ta hänsyn till er själva (vilket innebär era gärningar) innan ni kommer att tas till hänsyn (på Domedagen). Väg er själva (vilket innebär era gärningar) innan ni kommer att vägas (vilket innebär då gärningarna läggs på vågen på Domedagen). Sannerligen, om ni håller er själva ansvariga idag, så kommer ansvarigheten imorgon (på Domedagen) att vara lättare för er. Och smycka er själva för en större visning (vilket är då ni förs fram på Domedagen):

”Den Dagen kommer ni att undergå [rannsakan och dom] och ingenting, som ni höll heligt, skall förbli dolt.” [9]

8 Al-Mawá’iz Wal-Majális, sid 85

9 Koranen:69:18

Och 'Umar [må Allah vara nöjd med honom] sade en gång till al-Ahnaf bin Qais: ”Å Ahnaf, ju mer en skrattar ju mindre värdighet kommer han att ha. Den som skämtar (överdrivet eller oanständigt) är en person som kommer att tas löst. Den som gör något konstant kommer att kännas igen för den saken. Dem som talar ofta gör ofta fel; ju mer en felar ju mindre blygsamhet kommer han att ha; den som har en låg nivå av blygsamhet kommer även att ha en låg nivå av gudsfruktan; och när en har låg nivå av gudsfruktan då kommer hans hjärta att dö.”

Då han rådgav en annan man, sade 'Umar [må Allah vara nöjd med honom]: ”Tala inte om det som inge angår dig. Var medveten om din fiende och var försiktig med din vän, förutom den pålitliga. Och ingen är pålitlig förutom personen som fruktar Allah den Allsmäktige. Gå inte med illgärningsmannen så att han lär dig något av hans ondska; och avslöja inte dina hemligheter för honom. Och när du konsulterar andra i dina angelägenheter, konsultera endast dem som fruktar Allah den Allsmäktige.” [10]

Ånger

En dag gick Ibbán bin Sáleh från Anas bin Málik [må Allah vara nöjd med honom] och började gå mot marknaden, då helt plötsligt fyra män kom bärandes på en likbår med ett lik på, passerandes förbi. Ibbán sade då: ”Verkligen konstigt! Marknaden av Basrah är fylld med folk och ändå är det bara fyra personer som följer med denna begravning; sannerligen ska jag göra det till den femte.” Innan de nådde fram till gravplatsen, och när det

10 Sifatus-Safwah 1/149

var tid för att be över den bortgångne, frågade Ibbán e andra: ”Vem av er är beskyddare till (eller släkt med) den bortgångne, så att han kan leda bönen?” De andra svarade med samklang: ”När det gäller hur nära vi är den bortgångne så är vi alla lika. Så du (Ibbán) får leda bönen.” De bad över den bortgångne, avslutade sin marsch till gravplatsen och begravde kroppen. När allt hade sagts och avslutats sade Ibbán: ”Jag frågar er vid Allah, berätta för mig sanningen om den här personen (som vi har begravt).”

De sade: ”Ingen av oss känner historien bakom den döda personen; vi är endast arbetare; en kvinna betalade oss för att bära kroppen (och begrava den).” Ibbán vände sig och såg en kvinna som närmade sig graven som de precis hade grävt fram; hon satt vid graven en stund och sedan ställde hon sig upp, skrattandes. Efter att ha gått till henne sade Ibbán: ”Vid Allah, detta är verkligen konstigt! En kvinna som skrattar över graven av hennes bortgångna (släkting eller vän).”

”Varför ber du om det som inte angår dig?” sa kvinnan.

”Informera mig om det som precis har hänt.” insisterade Ibbán. ”Sannerligen är jag Ibbán, tjänaren av Anas bin Málik [må Allah vara nöjd med honom] som var tjänaren av Allah Sändebud [Allahs frid och välsignelser vare över honom].”

”Om du inte hade varit den du är, Å Ibbán, skulle jag aldrig berätta historien till dig. Den bortgångne är min son. Han var en vårdslös person som gjorde sig själv illa. Igår natt blev han väldigt sjuk så han kallade på mig. När jag gick till honom begärde han (som en döende person) att jag skulle följa alla hans instruktioner. Jag sa till honom att säga vad som helst och att jag kommer uppfylla hans önskan. Han bad mig att inte säga till någon om hans död.

Sedan sa han: 'När de lägger mig i graven, lyft upp dina händer till Allah och be Honom att förlåta mig. Och säg: > Å min Gud, sannerligen är jag nöjd med honom så var Du också nöjd med honom. <

Å min mor, ställ dig upp nu och lägg din fot på mitt ansikte och säg: > Detta är belöningen av den som inte lyder Allah den Allsmäktige. <' Jag gjorde som han sade och då jag lyfte min fot från hans ansikte var han död. Jag hyrde sedan dessa fyra män för att tvätta hans kropp, svepa in den, bära den till graven och sedan begrava den. När de gick därifrån gick jag fram till graven, lyfte mina händer och sade: 'Å den Mest Barmhärtige av de barmhärtiga. Å den Mest Generöse av de generösa, sannerligen känner du till våra hemliga och öppna realiteter; sannerligen, Du vet det som är synligt och det som är dolt. Sannerligen min syndande, felande son har åkallat Dig genom kraften av hans fattiga, förödmjukade mor som är nöjd med honom. Sannerligen är jag nöjd med honom så var Du även nöjd med honom.' Sedan hörde jag en röst inifrån graven som sa till mig: 'Gå min mor för jag har återvänt till min Mest Generösa Herre som verkligen har förlåtit mig mina synder.' Det fick mig att skratta och gå därifrån i ett lyckligt tillstånd.” [11]

11 Al-Mawá’iz Wal-Majális, sid 194-195

En glimt i livet av 'Abdullah bin Jahsh, må Allah vara nöjd med honom

Sa'd bin Abu Waqqas [må Allah vara nöjd med honom] berättade att 'Abdullah bin Jahsh [må Allah vara nöjd med honom] hade sagt till honom på dagen av Uhud: ”Låt oss åkalla Allah.” De två isolerade sig själva sedan på en sida och 'Abdullah bin Jahsh [må Allah vara nöjd med honom] sade denna åkallan: ”Å min Herre, när jag möter fienden imorgon låt mig då få möta en stark, modig och skicklig man som jag kommer att slåss med för Dig; han kommer sedan att slåss mot mig och döda mig, och sedan kommer han hugga av min näsa och mitt öra så att när jag möter Dig imorgon, kommer Du att säga: 'Å Allahs slav, vem högg av din näsa och ditt öra?' Jag kommer sedan att säga: 'För Din skull och Ditt Sändebud (var min näsa och mitt öra avhuggna).' Då kommer du att säga: 'Du har talat sanning.'”

Sa'd [må Allah vara nöjd med honom] berättade sedan: ”Jag såg honom vid dagens slut; både hans öra och näsa hängde i en tråd.” [12] Enligt ett annat återberättande åkallade 'Abdullah bin Jahsh [må Allah vara nöjd med honom] Allah den Allsmäktige med följande ord: ”Å Allah, jag svär vid Dig att jag kommer att möta fienden imorgon, att de kommer att döda mig, att de kommer hugga isär min mage, att de kommer hugga av min näsa och mitt öra och att du kommer fråga mig: 'Varför har det hänt dig?' Och jag kommer att svara: 'Jag (slogs och dog i det tillståndet) för Dig.'” Kommenterandes detta löfte sade Sa'id bin al-Musayyib: ”Jag hoppas verkligen att precis så som Allah uppfyllde hans första del av löftet att Han även

12 Hilyatul-Awliyá’ 1/109 och Sifatus-Safwah 1/203

kommer att uppfylla hans andra del av det.” [13]

När Profeten, Allahs frid och välsignelser vare över honom, sade till honom att gå tillbaka

Sa'd bin Abu Waqqas [må Allah vara nöjd med honom] sade: ”Precis då Profeten [Allahs frid och välsignelser vare över honom] såg på oss innan vi skulle ut till Badr, såg jag min broder, 'Umair bin Abu Waqqas [må Allah vara nöjd med honom] som gömde sig (bland folkmassan). Jag sade: 'Min bror, vad är det med dig?' Han [må Allah vara nöjd med honom] sade: 'Jag är rädd att Allahs Sändebud [Allahs frid och välsignelser vare över honom] kommer att se mig, säga att jag är för ung och skicka tillbaka mig. Men jag vill verkligen gå ut så att Allah den Allsmäktige kanske ger mig martyrdom.' Till slut togs 'Umair [må Allah vara nöjd med honom] till Allahs Sändebud [Allahs frid och välsignelser vare över honom] som, precis så som 'Umair [må Allah vara nöjd med honom] var rädd för, sa att han var för ung och sade: 'Gå tillbaka.' 'Umair [må Allah vara nöjd med honom] började gråta och Allahs Sändebud [Allahs frid och välsignelser vare över honom] gav honom tillåtelse att gå med vid sextonårs åldern och han dödades vid Badr. Må Allah vara barmhärtig mot honom.” [14]

---

13 Hilyatul-Awliyá’ 1/109
14 Sifatus-Safwah 1/207

Vad gjorde din Herre med dig?

Abu Bakr as-Saidaláni berättade att han hörde Salim bin Mansúr bin 'Ammár säga: ”En gång såg jag min far i en dröm, så jag frågade honom: 'Vad gjorde din Herre med dig?' Han svarade: 'Sannerligen drog min Herre mig nära och Han den Allsmäktige sade till mig: * Å onda Sheikh (gamle man) vet du varför Jag har förlåtit dig? * Jag sade: * Nej, Å min Herre.* Han den Allsmäktige sade: * Du satt inför en församling av folk en dag och du fick en av dem att gråta (för sina synder); bland dem fanns en av Mina tjänare som aldrig har gråtit tidigare av fruktan för Mig, så Jag förlät honom och donerade (förlät) alla i den församlingen på grund av honom; och du var bland dem som Jag donerade honom (bland dem som Jag förlät på grund av honom).'” [15]

'Amr bin al-Jamúh, må Allah vara nöjd med honom, och 'Abdullah bin 'Amr al-Ansári, må Allah vara nöjd med honom

Imam Malik berättade följande återberättelse i al-Muwatta'. 'Amr bin al-Jamúh, må Allah vara nöjd med honom, och 'Abdullah bin 'Amr al-Ansári, må Allah vara nöjd med honom, som blev martyrer under slaget vid Badr, delade på en grav. Eftersom deras grav var nära en

15 Bahrud-Dumú' 40 och Sifatus-Safwah 2/204-205

flod bestämde folket sig för att gräva fram deras kroppar och flytta dem till en säkrare plats (så att floden inte kunde rinna in och driva dem ovanpå jorden). När de togs bort från sin grav, trots det faktum att de hade dött 46 år tidigare (!), hade en av dem sin hand placerad över ett sår. När någon hade tagit hans hand och lagt den vid sidan av kroppen återvände den tillbaka till såret. [16]

En man som red sin häst över havsytan

Al-A'mash berättade följande berättelse från en av sina följeslagare: ”Vi nådde Dijlah-floden vars vatten var väldigt djup; och en fiendearmé hade sitt läger på andra sidan. En utav muslimerna sade: 'I Allahs Namn' och fortsatte sedan att rida på sin häst genom vattnet – men lyckades faktiskt att rida på vattnets yta. Alla utav dem följde efter och sade: 'I Allahs Namn' och sedan red de med sina hästar på vattnets yta. Efter att ha sett dem från andra sidan ropade de utländska soldaterna: 'Diwán, Diwán (vilket betyder galet på persiska).' Då vi nådde fram till andra sidan var den enda saken som var förlorad en hink som hängde vid ena sidan av sadeln. Muslimerna slogs sedan mot den utländska armén och avslutade kort efter som segrare och de var rikare efter allt som de hade vunnit.” [17]

16 Al-Muwatta’, sid 470

17 Al-Bidáyah Wan-Niháyah 6/177, 178, 295, Dalä’ilun-Nubuwwah av Al-Bayhaqi 6/53-54

I sin kända historiebok nämnde al-Háfiz ibn Kathir ad-Dimashqi att den första personen som gick över Dijlah-floden den dagen var Abu 'Ubaidah an-Nufai'i, ledaren av den muslimska armén under kalifatet av 'Umar bin al-Khattáb [må Allah vara nöjd med honom]. Abu 'Ubaidah såg på Dijlah-floden och reciterade versen: *”Ingen människa får dö annat än i enlighet med Guds vilja och vid en fastställd tidpunkt.”* [18]

Det var efter att han reciterat denna vers som han sade: 'I Allahs Namn' och sedan korsade floden med sin häst. [19]

Usaid bin Hudair, må Allah vara nöjd med honom

En gång då Usaid bin Hudair reciterade Surah al-Baqarah steg något likt ett moln som innehöll något liknande sadlar ned från himlen. Dessa var änglarna som steg ned för hans recitation. [20]

18 Koranen: 3:145
19 Al-Bidáyah Wan-Niháyah 6/294
20 Majdi Muhammad Ash-Shahâwi, Glimpses of the lives of righteous people

Al-Barâ' bin Mâlik, må Allah vara nöjd med honom

Det var känt att då al-Barâ' svor vid Allah den Allsmäktige angående något – antingen för honom att utföra eller för honom att ske – lät Allah den Allsmäktige hans ed uppfyllas. När muslimerna skulle hamna i ett tufft slag brukade de säga: ”Å al-Barâ', svär vid Allah (att vi kommer att vara segrande).” Han skulle göra så och de skulle sedan besegra fienden. På dagen av al-Qâdisiyyah, när muslimerna slogs i en utav de svåraste slagen, gjorde al-Barâ' den ovannämnda eden och som ett tillägg bad han Allah den Allsmäktige att göra honom till den första martyren i slaget. Inte bara att muslimerna kom från slaget som segrare men al-Barâ' [må Allah vara nöjd med honom] blev martyr under slaget. [21]

Al-Hasan al-Basri, må Allah vara nöjd med honom

Al-Hajjâj bin Yûsuf ath-Thaqafi var en hänsynslös härskare som inte visade någon barmhärtighet mot sina fiender, som var många, för han ansåg att alla som kritiserade hans ledarskap var en fiende. Trots att han hade några goda egenskaper förblev han känd genom historien för att ha dödat och torterat många goda muslimer. En utav de personerna som han gick efter var den noble Tâbi'i, al-Hasan al-Basri. Al-Hajjâjs soldater sökte al-Hasans hus sex gånger men utan någon framgång. Det var inte så att

21 Ovanstående källa, se fotnot 20

han var någon annanstans; tvärtom så var han hemma då de sökte genom huset. Men han åkallade Allah den Allsmäktige för hjälp så de kunde inte se honom.

Vid ett annat tillfälle åkallade al-Hasan mot en man från Khawârij som skulle tillfoga skada på al-Hasan varje gång som han fick chansen. Efter att al-Hasan hade gjort åkallan föll mannen ned och dog. [22]

Sa'id bin al-Musayyib

Det har berättats att under dagarna av al-Harrah förblev Profetens Moské tom under ett tag, bortsett från Sa'id bin al-Musayyib som stannade på insidan. Medan han var ensam i moskén och varje gång som det var tid för bönen skulle han höra böneutropet komma från graven av Allahs Sändebud, frid och välsignelser vare över honom. [23]

Dammen på marken sade...

En gång när 'Umar bin 'Abdul-'Aziz gick in på en begravningsplats grät han tills hans ögon blev blodröda. Han sade senare: ”Jag gick till gravarna av de kära och sände hälsningar av fred till dem men de gav mig inget svar. När jag skulle dra ropade dammen som fanns på

22 Se fotnot 20
23 Se fotnot 22

marken på mig och sade: 'Å 'Umar, ska du inte fråga mig om vad dina kära fick gå igenom?' 'Jo.' sade jag. Den sade: 'Deras svepning blev genomborrat, deras kroppar slets sönder och färgen på deras kroppar ändrades.' Det var på grund av det som jag grät med sådana överflödande tårar den dagen.” [24]

Ibrâhim an-Nakha'i

När Ibrâhim an-Nakha'i sågs gråta på sin dödsbädd, frågade någon honom: ”Varför gråter du?”

”Och varför skulle jag inte gråta,” började han att säga, ”när jag väntar på Budbärarna från min Herre *'Azza wa-Jall* utan att veta om de kommer att ge mig nyheterna av Paradiset eller Helveteselden!” [25]

Bilâl bin Rabâh, må Allah vara nöjd med honom

Bilâls, må Allah vara nöjd med honom, fru lutade sig över sin make medan han låg på sin dödsbädd och sade: ”Så mycket sorg detta har med sig!” Bilâl [må Allah vara nöjd med honom] svarade lyckligt: ”Så glädjande detta är! Imorgon kommer jag att möta mina kära; Muhammad [Allahs frid och välsignelser vare över honom] och hans

24 Al-Mawá'iz Wal-Majàlis, sid 162-163
25 Se fotnot 22

grupp (följeslagare).” [26]

Han förlorade kvinnan och religionen

Det har återberättats att det fanns en man i Egypten som brukade ta hand om moskéerna, utföra adhaan, etc. Han var, så som det såg ut, en väldigt lydig person och en hängiven dyrkare.

En dag, som vanligt, gick han uppför minareten för att utföra adhaan. Vid basen av minareten fanns en kristen kvinna som stod där. Han såg henne och han förfördes av hennes utseende. Han gick ner från minareten, gick till henne och gick in i hennes hem. Hon sade till honom: ”Vem är du och vad vill du?”

Han svarade: ”Jag vill ha dig.”

Hon sade: ”Varför?”

Han sade: ”Du har förslavat mina ögon och fångat mitt hjärta.”

Hon sade: ”Jag kommer aldrig att besvara din önskan på ett tveksamt eller misstänksamt sätt.”

Han sade: ”Okej, jag ska gifta mig med dig då.”

Hon sade: ”Du är en muslim och jag är kristen. Min far kommer aldrig att låta mig gifta mig med dig.”

Han sade: ”Då skall jag bli kristen.”

Hon sade: ”Om du önskar att göra så, gör så.”

26 Se fotnot 25

Så mannen blev kristen för att gifta sig med den här kvinnan och han levde med kvinnans familj i hennes hus. Senare den dagen var han på husets tak. Han föll från taket och dog utan att ens ha fått njuta av sin nya brud. Så han förlorade kvinnan och han förlorade sin religion.” [27]

Imam Ahmad och Jinn

Det har berättats att Imam Ahmad satt i sin moské. En av hans följeslagare kom från kalifen al-Mutawakil. Mannen sade till Ahmad: ”I huset av de troendes ledare finns en slavinna som är besatt. Han sände mig efter dig så att du kan be för hennes återhämtande.” Ahmad gav mig ett par träskor och sade: ”Gå till huset av de troendes ledare och sätt dig vid slavinnans huvud och säg till jinnen: 'Ahmad har sagt till dig: 'Vilket föredrar du – att lämna den här slavinnan eller att bli slagen av dessa skor sjuttio gånger?''”

Mannen gick med skorna till slavinnan och han gjorde så som han hade instruerats. Han hörde från slavinnans tunga: ”Att lyssna och lyda är för Ahmad. Om han skulle befalla oss att lämna Irak vi skulle lämna. Han lyder Allah och den som lyder Allah, allting lyder honom.” Den lämnade slavinnan. Hon blev bättre med tiden och efteråt födde hon barn. Sedan dog Ahmad och jinn återvände till slavinnan. Ledaren kallade på samma följeslagare igen. Han kom med samma skor och sade till jinnen: ”Lämna eller så kommer jag att slå dig med den här skon.” Jinnen sade: ”Jag kommer inte lämna och inte heller kommer jag

27 Ad-Da'wad-Dawa, sid 127 av Ibn al-Qayyim al-Jawziyyah rahimahullah

lyda dig, utan Ahmad ibn Hanbal lydde Allah och vi fick befallningen att lyda honom.” [28]

Imam Ahmad och Satan

Abdullah bin Ahmad sade: ”När döden nådde min far satt jag med honom och i min hand fanns ett tygstycke med vilket jag ville knyta hans skägg och han började falla in och ut från medvetandet, sedan öppnade han ögonen och sade, indikerande med sin hand: 'Nej, inte än. Nej, inte än.' och han upprepade detta tre gånger.

Efter den tredje upprepningen sade jag till honom: 'Å min far! Vad är detta som du har sagt vid den här tiden? Du blir medvetslös så att vi säger att du har lämnat, sedan återvänder du (till medvetandet) och säger: Nej, inte än. Nej, inte än.'

Han sade till mig: 'Å, min son! Vet du inte?' Jag sade: 'Nej.'

Han sade: 'Satan – må Allahs förbannelse vara över honom – stod inför mig, han lutade sig på sina knogar och sade till mig: Å Ahmad! Du har gäckat mig. Men jag svarade: Nej, inte än, inte tills jag har dött.'” [29]

---

28 *Världen av Jinn & Djävlar* – 'Umar S. al-Ashqar

29 *Biografin av Imam Ahmad bin Hanbal* av Salahuddin Ali Abdul Mawjood

En skyldighet och två ärliga män

Abu Hurayrah, må Allah vara nöjd med honom, sade att Allahs Sändebud, må Allahs frid och välsignelser vara över honom, nämnde en man av Bani Israil:

”Han bad en annan man om tusen dinar. Långivaren bad honom hämta ett vittne men låntagaren sade: 'Allah är tillräcklig som Vittne.' Långivaren bad honom lämna en garanti men låntagaren sade: 'Allah är tillräcklig som garanti.' Långivaren sade: 'Du har rätt.', och lånade honom pengar för en specifik period.

Låntagaren reste över havet. När han hade avslutat sitt arbete letade han efter en transport som skulle ta honom tillbaka för den punktliga återbetalningen för hans skuld men han fann ingen transport. Han tog en träbit och gjorde ett hål däri. Han lade tusen dinar där inne och ett brev till långivaren och sedan stängde han för hålet.

Han tog träbiten till havet och sade: ’Å Allah! Du vet väl att jag har tagit ett lån på tusen dinar från den-och-den. Han krävde en garanti från mig men jag sade till honom att Allahs garanti är tillräcklig och han accepterade Din Garanti. Sedan bad han om ett vittne och jag sade till honom att Allah räcker som vittne. Ingen tvekan på att jag har försökt hitta en transport så att jag kan återbetala honom pengarna men jag kunde inte hitta någon [transport] så jag ger dessa pengar till Dig.’

Efter att ha sagt det kastade han träbiten i havet tills det nådde långt ut och sedan gick han därifrån. Under tiden fortsatte han att söka efter transport som skulle ta honom till långivarens plats.

En dag kom långivaren ut från sitt hus för att se om något

skepp hade ankommit med hans pengar och helt plötsligt såg han en träbit i vilken pengarna fanns. Han tog hem träbiten för att använda den som ved för elden. När han sågade den fann han sina pengar och brevet inuti.

Strax efter det kom låntagaren med tusen dinar och sade: ’Vid Allah! Jag har försökt hitta en båt så att jag kan komma tillbaka med dina pengar men jag misslyckades med att hitta någon innan den som jag kom med nu.’

Långivaren sade: ’Allah har framfört för dig pengarna som du sände i en träbit. Så du kan behålla dina tusen dinar och gå, vägledd på den raka vägen.’” [30]

En synd ledde till hans ånger

En rättfärdig man tillfrågades en gång att berätta berättelsen om det avgörande ögonblicket i hans liv, stunden då han började tillämpa islams läror, och följande var hans svar:

”När jag var en ung man tvekade jag inte på att begå någon synd som möjliggjordes för mig. Sedan, en dag såg jag en ung kvinna som kanske var den vackraste kvinnan jag hade sett. Väldigt frestad som jag var visade jag henne att jag ville komma fram till henne. Hon såg väldigt nervös ut men jag tänkte att hon förmodligen kommer att gå med på att tillfredsställa min sexuella lust för pengar. Hon kom mot mig med något som såg ut att vara en stor bävan och när hon stod inför mig såg hon mycket förskräckt ut.

30 Sahih al-Bukhari

Jag tyckte synd om henne och sade: ’Var inte rädd, jag ska inte skada dig.’

Men mina ord minskade inte på hennes skräck, inte ens det minsta; faktiskt så blev det bara värre. Hon började skaka som ett löv av ett palmträd som skakar i vinden.

Jag sade: ’Berätta för mig din berättelse.’

Hon sade: ’Vid Allah, å min bror, jag har aldrig erbjudit min kropp på det här sättet som idag. Trängande behov är vad som har drivit mig till detta för jag har tre döttrar som inte har ätit en enda bit av mat i tre dagar nu. Det var sorgen för dem som förde mig till den här låga punkten i mitt liv.’

För första gången i mitt liv tyckte jag synd; hennes berättelse rörde mig och jag hade inte längre avsikten att utnyttja henne. Efter att hon hade berättat för mig vart hon bodde tog jag en stor summa av pengar, kläder och mat till hennes hus. När jag återvände till mitt hus berättade jag för min mor vad som hade hänt.

Min mor visste att jag hade en bok där jag brukade anteckna alla mina onda gärningar och hon sa till mig: ’Min son, du är en man som aldrig har utfört en god gärning förutom den goda gärningen som du har utfört idag. Jag vet att du har en bok där du antecknar dina onda bedrifter, gå nu och skriv däri din goda gärning.’

Jag gick upp, gick till min bok, öppnade den och fann att alla dess sidor var tomma förutom den första sidan där det fanns en rad skriven:

de goda handlingarna driver bort de dåliga. [31]

Vid den stunden lyfte jag upp mina händer mot himlen och sade: 'Vid Din Makt och Majestät, jag kommer aldrig igen

31 Koranen; 11:114

att vara olydig mot Dig.'" [32]

Imam Bukhari och 1000 dinar

I al-Fawaaid ad-Daraaree berättar al-Ajloonee att Imam Bukhari (må Allah vara barmhärtig över honom) en gång reste med en båt på en resa för att söka kunskap och att han tog med sig 1 000 dinar. En av hans medresenärer insmickrade sig inför Imam Bukhari genom att på utsidan visa honom kärlek och beundran. Under havsresan satt mannen ofta i hans sällskap. På långa resor utvecklades vänskap snabbare än normalt och under tiden som de spenderade tiden tillsammans informerade Imam Bukhari den här mannen om att han hade 1 000 dinar med sig.

Morgonen efter att Imam Bukhari hade berättat om pengarna vaknade mannen upp och började att gråta, skrika, riva sönder sina kläder och slå sitt egna ansikte som om han precis hade blivit träffad av en stor förlust. Hans skeppskamrater frågade honom vad som var fel och han vägrade att svara först som om han var i ett chocktillstånd och inte kunde prata om sin situation. Efter att de kontinuerligt hade insisterat att han berättar för dem vad som var fel med honom sade han slutligen: "Jag hade en väska som innehöll 1 000 dinar och jag tappade bort den."

Skeppsmännen som var ansvariga för skeppet började söka igenom passagerarna. En efter en genomsöktes de och efter att ha insett vad som händer slängde Imam Bukhari sin väska med pengar över skeppssidan och in i

32 *Berättelser om ånger – publicerat av dar-us-salam.com*

havet. När det blev hans tur att genomsökas kunde ingenting hittas. När hela skeppet och alla dess passagerare hade genomsökts och när ingen väska hittades gick de ansvariga tillbaka till mannen som hittade på berättelsen och de angrep honom för att han gav falska anklagelser och för att han fick dem att genomgå så mycket besvär. Så fort skeppet nådde kusten började passagerarna att stiga av; medan Imam Bukharis gamla vän gick till honom och frågade vad han hade gjort med väskan med pengarna.

”Jag kastade den i havet.” svarade Imam Bukhari.

”Och du accepterar tålmodigt faktumet att du precis förlorat en sådan stor summa av pengar?” frågade mannen i förvirring.

”Å du okunnige...” sade Imam Bukhari,

”Vet du inte att jag har spenderat hela mitt liv på att samla Ahadeeth av Allahs Sändebud [må Allahs frid och välsignelser vara över honom] och att världen nu erkänner min tillförlitlighet. Skulle det vara passande för mig då att utsätta mig själv för anklagelser om stöld? Och skall jag gå miste om den värdefulla pärlan (dvs. min kunskap och de prestationer som jag uppnått som en lärd) som jag uppnått under en livstid på grund av ett begränsat antal dinar?” [33]

33 *Biografin av Imam Bukhari (må Allah vara barmhärtig över honom); publicerat av dar-us-salam; sid. 143-144*

En synd kan leda till Paradiset

Ibn al-Qayyim, rahimahullah, sade:

”Synder kan gynna en person mer, om det leder honom till ånger, än att göra massa handlingar av dyrkan. Det är det som menas med orden av en utav salaf:

'En person kan begå en synd och inträda Paradiset på grund av den eller så kan han utföra massa gärningar av dyrkan och inträda Helvetet på grund av dem.'

De sade: 'Hur är det möjligt?'

Han sade: ’Han kan begå en synd och fortsätta att tänka på den och när han står eller sitter kommer han ihåg sin synd så han känner sig besviken och ångrar sig och söker förlåtelse och ångrar sig för den så att det blir hans frälsning. Och han kan göra en god handling och fortsätta att tänka på den och när han står eller sitter eller går kommer han ihåg den och det fyller honom med självbeundran och stolthet så att detta orsakar hans dom.

Så synden kan vara faktorn som leder honom till att göra handlingar av dyrkan och goda gärningar och att han ändrar sin attityd så att han fruktar Allah och känner sig blyg inför Honom och ödmjuk inför Honom, nere med sitt huvud i blyghet och gråtandes med ånger, sökandes förlåtelse av sin Herre. Alla dessa effekter är bättre för en person än handlingen av dyrkan som kan få honom att bli stolt och visa upp sig och se ner på folk. Utan tvekan är denna synd bättre inför Allah och kan mer troligtvis ha med sig frälsning än den som beundrar sig själv och ser ner på andra och den som tror att han gör Allah en tjänst. Även om han säger ord som indikerar något annat än det är Allah Vittnet över det som finns i hans hjärta. En sådan person kan känna hat gentemot personer om de inte håller

honom i en hög position och om de inte beter sig ödmjukt inför honom. Om han skulle undersöka sig själv ärligt skulle han se det tydligt.’” [34]

Börja med dig själv

En man gick till Ibn 'Abbas, må Allah vara nöjd med honom, och sade:

”Å Ibn 'Abbas! Jag vill påbjuda folket att göra gott och förbjuda dem att göra ont.”

Ibn 'Abbas sade: ”Och har du nått denna nivå?”

Han sade: ”Jag hoppas att det är så.”

Han sade: ”Om du inte fruktar att utsättas för tre verser från Allahs Bok, gör så då.”

Mannen frågade: ”Och vilka är de?”

Han nämnde denna vers: *”Uppmanar ni andra till fromhet medan ni själva glömmer era [plikter], och samtidigt läser ni Skriften?”* [35]

Och sedan frågade han mannen: ”Har du tillämpat innebörden av denna vers?”

Han sade: ”Nej.” Ibn 'Abbas nämnde sedan andra versen: *”TROENDE! Varför säger ni ett och gör ett annat? Det är djupt förhatligt för Gud att era ord inte överensstämmer med era handlingar!”* [36]

---

34 *Madarij as-Salikeen, 1/299*

35 Koranen; 2:44

36 Koranen; 61:2-3

Efter det frågade han: ”Har du tillämpat innebörden av dessa verser?” Han sade: ”Nej.”

Sedan nämnde han den tredje versen angående Shu'aib, fred vare över honom: *”Det är inte min att [bakom er rygg] göra det som jag uppmanar er att avstå från;”* [37]

Sedan frågade han: ”Har du tillämpat innebörden av denna vers?” Han sade: ”Nej.”

Ibn 'Abbas sade: ”Börja då med dig själv.” [38]

Mannen från Paradiset

Det har återberättats i Musnad Ahmad från Anas, må Allah vara nöjd med honom, att han sade:

”Vi satt i närvaron av Allahs Sändebud, må Allahs frid och välsignelser vara över honom, en dag och han sade: ’En person kommer snart att komma från den här bergsstigen som är bland folket av Paradiset.’

Så en person från Ansar kom, med sitt skägg dränkt i vatten från wudoo och han höll i sina sandaler med sin vänstra hand och han gav oss salaam.

Nästa dag sade Profeten, må Allahs frid och välsignelser vara över honom, liknande ord och samma person kom i samma tillstånd. Den tredje dagen sade Allahs Sändebud, må Allahs frid och välsignelser vara över honom, återigen samma ord och återigen kom samma person i samma tillstånd så när Allahs Sändebud, må Allahs frid och

---

37 Koranen; 11:88

38 *Avskrivet från: Ädelstenar och Juveller | Sammanställt av Abdul-Malik Mujahid |DarusSalam*

välsignelser vara över honom, gick följde ’Abdullah bin ’Amr bin al-Aas efter den här personen och sade:

’Sannerligen har jag missbrukat min far och jag svor att jag inte skulle gå till honom under tre dagar så ifall du kunde låta mig bo här under dessa tre dagar skulle jag göra det.’ Han svarade: ’Ja.’”

Anas fortsatte att berätta: ”Så ’Abdullah berättade för oss att han spenderade tre nätter med den här personen och han såg honom inte stå för nattbönen alls. Allt han gjorde var att då han vände sig i sängen skulle han nämna Allah och göra takbeer och han skulle göra så tills han stod upp för Fajr-bönen.’ Abdullah sade: ’Förutom att jag aldrig hörde tala honom förutom gott. Så när de tre dagarna hade gått var jag ivrig för att utmana hans handlingar. Jag sade: ’Å Allahs tjänare, det fanns inget hat eller tjafs mellan min far och mig men jag hörde Allahs Sändebud, må Allahs frid och välsignelser vara över honom, säga vid tre tillfällen att en person från folket av Paradiset kommer att komma och du kom vid dessa tre tillfällen så jag önskade att få stanna med dig så att jag kan se dina handlingar och imitera dem. Men jag har inte sett dig utföra något stort i handlingarna så vad är det som har fått dig att nå det som Allahs Sändebud, må Allahs frid och välsignelser vara över honom, sade att du har nått?’ Han svarade: ’Det är inget mer än det du har sett förutom att jag inte känner i mig själv något hat eller ont mot någon av muslimerna och inte heller känner jag någon avund för det välstånd som Allah gav dem.’ Abdullah sade: ’Det är det som har fått dig att nå dit och vi kan inte stå ut med det (klara av det enkla).’” [39]

39 Musnad Ahmad; autentisk och klassad hassan

Sufyán ath-Thawri och fågeln

Imam adh-Dhahabi nämner följande berättelse i sin inledning för Sufyán ath-Thawri:

”'Ali bin 'Abd al-'Aziz sade: 'Arim återberättade till oss att han gick till Abu Mansur för att besöka honom och han sade till honom:

'Sufyan bodde i det här huset och det fanns en näktergal (en sorts fågel) här som tillhörde min son. Han (Sufyan) sade: 'Varför är den inlåst (i en bur)? Den bör befrias.' Jag sade: 'Den tillhör min son och han ger den till dig som en gåva.' Sufyan sade: 'Nej, jag ska ge honom en dinar för den.' Han sade: 'Sedan tog han den och befriade den och den skulle gå ut och återvända på kvällen och den skulle vara vid den bortre änden av huset. När Sufyan dog följde den hans begravning och flög över hans grav. Efter detta skulle den gå vissa nätter till hans grav och ibland skulle den spendera natten där och ibland skulle den återvända hem. Sedan fann dem den död vid hans grav och den begravdes vid sidan av Sufyan.'” [40]

Imam Malik och hans elev

Sheikh Salih Aali Sheikh:

Imam Malik – läste i moskén haditherna av Profeten [Allahs frid och välsignelser vare över honom] – och med

40 *Al-Fawá'id al-Gharrah, 3/281*

honom var Yahya Ibn Yahya al-Layth, berättaren av hans Muwatta – och de andra eleverna var runt Imam Malik.

En kallare skrek ut: ”Stora elefanter har kommit till al-Madinah!”

Folket av al-Madinah har inte sett elefanter eftersom elefanter inte levde i det här landet. Alla elever sprang för att se elefanterna och de lämnade Malik; förutom Yahya Ibn Yahya al-Layth; endast.

Malik sade till honom: ”Varför? Har du sett elefanter förut?”

Han sade: ”Jag reste för att se Malik inte för att se elefanterna.”

Och för den här anledningen har Allah den Upphöjde belönat honom med sådant att återberättelsen som nu har spridits över öst och väst och som man vänder sig till för Muwatta av Imam Malik, är återberättelsen av Yahya Ibn Yahya al-Layth; trots att han var från hans mindre elever. Det finns återberättelser från folk som är större än vad han är, men det skrevs inte så att det godkändes. [41]

Berättelsen om tre männen och dalen

Det har återberättats att ’Abdullah Ibn Mas’ud, må Allah vara nöjd med honom, sade:

”Exemplen på en troende, en icke-troende och en hycklare

41 Taget från: *Att hålla fast vid Boken och Sunnah av Sheikh Salih ibn Abdull Aziz Aali Sheikh*

är som exemplet av tre personer som har nått en dal. En av dem gick och tog sig till andra sidan. En av dem gick och nådde halvvägs och då kallade den tredje mannen vid kanten på honom: ’Ve dig, vart är du på väg? Du kommer att dö. Kom tillbaka.’ Mannen som tog sig till andra sidan kallade på honom: ”Kom och bli räddad.” Så [mannen i mitten av dalen] fortsatte att kolla fram och tillbaka på de två [på varsin sida av dalen] då en översvämning kom och dränkte honom. Mannen som passerade till andra sidan är den troende; den som dränktes är munáfiq (hycklaren) –

”*De vacklar [mellan olika ståndpunkter] och följer varken den ena eller den andra [gruppen].”* [42]

Och den som stannade kvar vid dalens kant [som inte kunde undgå översvämningen och passera] är káfir (icke-troende).” [43]

Dunya är som ett fängelse

Det har nämnts att när al-Hafidh Ibn Hajar var domstolsschefen (i Egypten) passerade han en gång genom en marknad med en karavan, och såg väldigt välvårdat ut. Så en jude som sålde het olja, som såg väldigt ovårdat och smutsigt ut på grund av oljan, talade till honom genom att ta tag i tygeln av hans mulåsna och han sade:

”Å Sheikhul-Islam, du påstår att din Profet sade att Dunya är ett fängelse för en mu’min och Jannah för en kaafir; så i vilket slags fängelse befinner du dig i och i vilken slags

42 Koranen; 4:143

43 *Ibn Abi Hátim, at-Tafsir artikel 6144*

Jannah är jag i?” Han svarade: ”När det gäller vad Allah har förberett för mig i livet efter detta av dess salighet då är det som om jag är i ett fängelse och när det gäller vad Allah har förberett för dig i livet efter detta av dess straff så är det som om du är i Jannah.” Vid den stunden blev juden muslim. [44]

Ett löfte till Allah

En överenskommelse med Allah Återberättat av Anas, må Allah vara nöjd med honom:

”Min farbror Anas bin an-Nadr var frånvarande från slaget vid Badr. Han sade: 'Å Allahs Sändebud! Jag var frånvarande från det första slaget som ni kämpade emot avgudadyrkarna. (Vid Allah), om Allah ger mig en chans att slåss mot avgudadyrkarna, utan tvekan kommer Allah att få se hur (modigt) jag kommer att slåss.' På dagen av Uhud, då muslimerna vända sina ryggar och flydde, sade han: 'Å Allah! Jag ber Dig om förlåtelse för vad dessa (dvs. hans följeslagare) har gjort och jag fördömer det som dessa (dvs. avgudadyrkarna) har gjort.' Sedan fortsatte han och Sa'd bin Mu'adh mötte honom. Han sade: 'Å Sa'd bin Mu'adh! Vid Herren av an-Nadr, Paradiset! Jag känner dess doft komma från Uhud.' Senare sade Sa'd: 'Å Allahs Sändebud! Jag kan inte uppnå eller göra det som han (Anas bin an-Nadr) gjorde. Vi fann mer än 80 sår av svär och pilar på hans kropp. Vi fann honom död och hans kropp var så lemlästad att ingen förutom hans syster kände igen honom genom hans fingrar.'

44 *Faydhul-Qadeer 3/546*

Vi brukade tro att följande vers uppenbarades på grund av honom och män som honom: ”*Bland de troende finns det män som håller fast vid de löften som de har avgett inför Gud;”* **[33:23]** [45]

Tre personer i en grotta

Imam Bukhari och Muslim antecknade att Allahs Sändebud [Allahs frid och välsignelser vare över honom] sade:

”Tre personer från folket innan er var på en resa när de drabbades av en storm och därmed tog sin tillflykt till en grotta. En sten föll ner från berget och stängde utvägen från grottan.

En av dem sade: 'Det enda sättet som är kvar för befrielse är att bönfalla Allah i namn av en dygdig handling.' Därmed åkallade en av dem: 'Å Herre, mina föräldrar var väldigt gamla. Jag brukade erbjuda dem deras nattliga dryck av mjölk innan mina barn och andra familjemedlemmar. En dag gick jag vilse på jakt efter gröna träd och jag kom tillbaka först efter att mina föräldrar hade somnat.

När jag hade mjölkat djuren och hämtat deras nattliga dryck till dem var de djupt försjunkna i sömn men jag ville inte störa dem och inte heller ge någon del av mjölken till mina barn eller andra familjemedlemmar förrän mina föräldrar hade druckit. Därför väntade jag med muggen i handen på att de skulle vakna till gryningen medan barnen ropade utav hunger vid mina fötter. När de vaknade fick

45 Sahih Bukhari

de sin dryck. Å Herre, om jag gjorde detta för att söka Ditt nöje, ta bort den här oron från oss som orsakades av denna sten.' Därmed flyttades stenen lite men inte tillräckligt mycket så att de kunde komma ut.

Sedan åkallade den andra mannen: 'Å Herre, jag hade en kusin som jag älskade mer än någon annan älskar en kvinna. Jag försökte förföra henne men hon ville inte ha mig tills en säsong kom av svårigheter följd av svält; hon kom till mig (för hjälp) och jag gav henne 120 dinar om hon skulle ha sexuellt umgänge med mig. Hon gick med på det och vi möttes och jag skulle precis ha sexuellt umgänge med henne då hon sade: 'Frukta Allah och bryt inte förseglingen på ett olagligt sätt.' och då gick jag ifrån henne trots att jag önskade henne så passionerat och jag lät henne ta pengarna som jag gav henne. Å Herre, om jag gjorde detta sökandes Ditt nöje, befria oss från bördan som vi befinner oss i.' Återigen flyttades stenen lite men inte tillräckligt mycket för att de ska ta sig ut.

Sedan åkallade den tredje: 'Å Herre, jag hyrde några arbetare och betalade deras avgifter men en av dem gick och lämnade efter sig det som var hans. Jag investerade det i affärer och affärerna växte stort. Efter ett tag kom arbetaren tillbaka och sade: 'Å Allahs tjänare, ge mig min lön.' Jag sade till honom: 'Allt som du ser är ditt – kamelerna, djuren, getterna och slavarna.' Han sade: 'Skoja inte med mig, Å Allahs tjänare.' Jag sade till honom: 'Jag skojar inte.' Så han tog allt utan att lämna något. Å Herre, om jag gjorde detta sökandes Ditt nöje, ta bort denna börda från oss.'

Stenen flyttade på sig och de alla tre kom ut ur grottan säkra och oskadda.” [46]

---

46 Sahih Bukhari och Sahih Muslim

Abdullah Al-Mubarak och den svarta slaven

Abdullah ibn Al Mubarak sade: "Jag var i Makkah när de var drabbade av torka. Så människorna gick till Masjid Al Haram och bad om regn, men det regnade inte. Bredvid mig fanns en svart slav, den svarta slaven sade: 'Å Allah, Å Allah, de har bönfallit för Dig men Du svarade inte till dem. Sannerligen, svär jag vid Ditt Namn att Du kommer ge oss regn.'" Ibn Al Mubarak sade: ”Vid Allah, vi väntade inte ens en stund innan vi fick regn.

Sedan lämnade den svarta slaven platsen. Så jag följde honom tills han gick in i ett hem som tillhörde begravningsentreprenörer, så jag visste vilket hus det var. På morgonen tog jag några dinar (lokal valuta) och gick till hemmet och det var en man vid dörren. Jag sade: 'Jag letar efter husets ägare.' Han svarade: 'Det är jag.' Jag sade: 'Det finns en av dina slavar som jag önskar köpa.' Han svarade: 'Jag har 14 slavar; jag skall ta ut dem till dig'" Han (ibn Al Mubarak) sade: "Denna speciella slav var inte bland de, så jag sade: 'Har du några andra?' Han sade till mig: 'Det finns en ung som är sjuk.' Så han tog ut honom och det var den svarta slaven. Jag sade: 'Han är den exakta' Han svarade: 'Han är din Abu Abdur Rahman.' Så jag gav honom 14 dinar och tog tjänaren.

När vi lämnade och tog en av vägarna sade han: 'Å mästare, vad vill du av mig medan jag är sjuk'” Jag svarade: 'På grund av det jag såg igår.'" Han (ibn Al Mubarak) sade: "Så han (den svarta tjänaren) lutade sig mot väggen och sade: 'Å Allah, gör mig inte känd, ta min själ till Dig.'" Han (Al Mubarak) sade: "Så han föll ned

död och folket av Makkah samlades (för att be över honom)." [47]

Ibn Taymiyyahs sista stund

Sheikhen ’Abdullah bin ’Abdir-Raheem al-Bukhari (hafidhahullah) återberättade berättelsen i sin föreläsning ”Prövningar, dess typer, dess orsaker och muslimernas tillstånd av det”:

Ibn ul-Qayyim (Rahimahullah) sade: "Jag och min bror - Sheykh ul Islam - läste ut Koranen 80 gånger medan vi var i det sista fängelset. Vi började sedan för den 81:a rundan till dess att Shaikh ul Islam nådde versen:

"De rättfärdiga skall vistas i lustgårdar [vattnade av] bäckar. [Och de skall] ta plats inför en allsmäktig Konung i sanningens [församling]." **(Al-Qamar: 54-55)**

Och precis när Shaikh ul-Islam Ibn Taimiyyah avslutade recitationen av dessa två sista verser av Surah Al-Qamar, togs hans själ ifrån honom."

Shaikh ’Abdullah al-Bukhari sade: "Å mina älskade! Handlingar beror på hur de avslutas. Han som dör medan han gör en handling, är uppstånden med samma handling."

---

47 Taget från ”Fundamentals of the Creed of Ahlul Sunnah wal Jamah”